

## משה ליפשיץ ז"ל

בלא נטילת רשות, בלי שאול אם מותר לו ואם אסור, נוטל אדם לעצמו את הזכות הכבדה הזאת, לומר מלים אחרונות אחרי מטתו של חבר. מלים אחרונות וראשונות. כי דברים הרבה אמרת לו, למשה ליפשיץ, רק תודה לא אמרת לו עוד. כי דברים הרבה בקשת ממנו, רק סליחה לא בקשת ממנו עוד. פניו העייפים והרחוקים אינם מחכים לזה. מעולם לא חיכו לזה. פגשנו אותו, ואחרי גוו כבר דרך רבה ובערה רבה, ואלה שזכו לעמוד מקרוב לו ראו איך שב ונתלקח כאן מחדש וכבראשית, באהבה ובצמאון. ממנו היה ללמוד איך לחיות את אלה, איך לשאת ולרוות את אלה, בכל, בכל, למן המעשה ועד הכתב. כחפשו את עקבות השיר בחיינו, כן חפש את עקבות חיינו בשיר. לענין זה שקוראים אמנות ייחד מקום בין הפשוטים והראשונים שבין כלי היומיום, והרי אין מכובד ומפואר כמקום זה, שבו מניחים את הדברים אשר אין חיים בלעדיהם. מקום שאינו מזכה אלא מחייב. והוא, שידע זאת ואמר זאת. כה תבע והקפיד. כמו ששלל את ההבעה־לשמה כן שלל את התוכן־לשמו ואם רגו ונתסר לא פעם, הרי זה מפני שלא רצה לוותר לא פה ולא שם. אך כמה רחוק היה מן הדקדקנות המלומדת והקו הנטוי מראש. כשרונו וידיעותיו וטעמו היו לבלוב ושפע שאינם נקרשים בדפוסים. נסיונו הרב לא הקהה בו אף במשהו את חיות התגובה וכוחה. כמוהו כפניו הטובים שחריש יסוריו לא מזה מעליהם את ארשת הילדות. כמוהו כשמחותיו הפשוטות והמלאות. את גופי הדברים ואת נפשם אהב אהבה אחת. אהב את חיהם ומבעם, אהבה שאינה מבחנת בין אלה לזה, כי אהבה אמיתית לעולם אינה מבחנת. הוא בא מתנופה רבה וממרחב גדול של תקופה יוצרת ומחדשת. את רוח המרחב נשא באשר הלך ואת התנופה חידש באשר עשה ובאשר רצה ויכול לעשות גם כאן. כמה עני ובודד היית, משה ליפשיץ, אך כמה עשיר ורב פנים ורב קולות היית בקהל השירים הגדולים והחזיונות אשר חיו סביבך תמיד, אשר קמו לתחיה באשר היית בא, אשר המו ודיברו מתוכך תמיד, לא כזכרונות אלא כחיים בלתי פוסקים, כאהבה בלתי נכזבת. אתה, שהיית כה

מטופל בדאגה ויסורים, מצאת זמן וכוח לשאתם ולטפחם ולשמוח בהם כנער.  
אתה היית להם שומר חנם ואוהב חנם. אתה היית מופת כואב ומיוסר לאמונתך  
שאת הנקרא מופשט ורוחני אפשר וצריך לאהוב באותו לב שאוהבים בו את  
הלחם והידיד. כי אין לאדם לב אחר, והאחד נשא את הכל. כמה עצוב  
וברוד היית, משה ליפשיץ, אבל אני, אחד מחבריך, מן האחרונים במנין ובהשיבות,  
אזכור אותך כשפע ועושר שזכיתי לפגוש בדרך. באהבת תמיד אעלה את  
דמותך היקרה לנגדי. אתה הומה על אזני כרוח רחבה ודשנה, בבינתך הרבה,  
בצחוקך הפקח, באנחתך שלא שמעתיה מעולם, בעצב הרב שלך, בהמית לבך  
השבור. חבריך לא ישכחוך, משה ליפשיץ. שלום לעפרך.

**נתן אלתרמן**